

DE VUURVROUW

Meredith Van O

De Vuurvrouw

© 2021 Good Stuff! Books, Meredith Van O
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte
Foto auteur: Meredith Van Overloop
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix
Verzorging e-book: Luk Segers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6433 401 2
NUR 305
D/2021/14.210/05

*I am on a lonely road and I am traveling
Looking for the key to set me free
Oh the jealousy, the greed is the unraveling
It's the unraveling
And it undoes all the joy that could be
I want to have fun, I want to shine like the sun
I want to be the one that you want to see
I want to knit you a sweater
Want to write you a love letter
I want to make you feel better
I want to make you feel free I want to make you feel free*

Joni Mitchell, All I want

Tatsuo, feitelijk groot

‘Serrafine is geboren op 6 augustus 1945, de dag van het bombardement op Hiroshima. Toen ze als jonge vrouw vernam dat zij geboren was op de dag waarop in één vingerknip 78.000 mensen stierven, vervulde haar dat met zoveel schuldgevoel dat ze op reis ging naar Japan. Om eer te betonen. Mijn mening hierover? Ik vertel het u: onzin, sentimenteel gedoe! Sentimentaliteit doet vaak meer kwaad dan goed. In elk geval veranderde haar beslissing om Hiroshima te bezoeken mijn leven.’

De ober kijkt me aan met een vragende blik. Daarom vervolg ik: ‘Ik ben Tatsuo Nakamuro en ik was op dat moment zestien jaar oud. Omdat we het thuis niet breed hadden, hielp ik de stadsgidsen bij allerlei klusjes. De toeristen drankjes aanbieden, hun rommel opruimen... Zo ontmoette ik Serrafine. Ze toonde een bijzondere interesse voor mij. Mijn vader merkte dat op en nodigde haar thuis uit voor het avondmaal. Ze werden vrienden. Serrafine stelde voor om mij mee te nemen naar Europa. Ze zou me een goede job bezorgen en ik mocht inwonen bij haar. Mijn moeder was ertegen. Maar ik wilde weg, weg van het leven met de dood.’

Zodra ik stilval, besef ik dat ik hier wat meer uitleg bij moet geven. Dus ik adem diep in en vervolg. ‘Mijn beide ouders zijn *Hibakusha*, overlevenden. Op het moment van de ramp was mijn moeder twaalf, mijn vader veertien. *Hibakusha* hebben grote verwachtingen van het leven. Zij mochten immers blijven leven, terwijl alle anderen van de aardbol werden geveegd. Ik heb van mijn ouders geleerd dat grote verwachtingen koesteren niet

goed is: vader gaf mij lijfstraffen omdat ik hem teleurstelde. Daarom zei ik ja op de vraag van Serrafine. Ik vertrok zonder afscheid te nemen van mijn zus. Al te veel ophef maken is nergens voor nodig. En zo ben ik dus in België beland. Ik meen te mogen zeggen dat het hier goed is, en dat we vreedzaam samenleven.'

Ik ben lichtjes buiten adem, ook al heb ik dit verhaal wel vaker verteld. Mensen zijn zo nieuwsgierig. Door meteen je hele verhaal te vertellen, ben je daar het snelst vanaf.

Serrafine kijkt me bedenkelijk aan. Dan verontschuldigt ze zich bij de ober en voegt er al blozend aan toe: 'Wat mijn kameraad hier bedoelt, is dat we geen getrouwd stel zijn. Ik ben zijn echtgenote niet.'

Ik kijk naar mijn bord. Waarom Serrafine bloost en waarom de ober met zijn handen wappert, is me niet duidelijk. Dat is het probleem met mensen. Ze maken alles ingewikkelder dan het is. De ober stelde mij een vraag en ik antwoordde met de feiten. Meer mensen zouden zich gewoon aan de feiten moeten houden.

Maritgen, laveloos

‘Ooit schrijven we samen een boek.’ Fuzzy’s stem klinkt vastberaden en zijn ogen boren zich in de mijne. Ze zijn lichtblauw. Hemels en koud. Ik slaak een gil: ‘Doen we! Wat een topidee, man.’

‘Maar het moet goed zijn, geen flutroman, hè?’ vervolgt Fuzzy. We moeten het... praktisch en grondig aanpakken.’ Het duurt een boer of twee voordat het woord ‘praktisch’ eruit komt. Ik knik heftig en wuif naar Gerda. Ze mag nog twee biertjes brengen, de avond is nog jong. Wijn en tequila zijn voor later.

Ik hou veel van boeken. Wanneer ik als kind buiten moest spelen, ging ik gewoon met een boek in de tuin zitten. Ik hield niet van andere kinderen. Boeken pesten niet. Dat Fuzzy net dit voorstelt, kan ik niet geloven. Het is een unieke kans, een manier om alsnog een succesvolle draai aan mijn leven te geven. Wie weet worden we wel een schrijverskoppel zoals Nicci French! Dan kopen we een verlaten huisje aan het strand en hebben we genoeg aan het schrijverschap en aan elkaar. Dus schraap ik mijn keel en zeg plechtig: ‘Ik heb altijd een boek willen schrijven, dus ja, ik wil!’ Ik omhels Fuzzy en ruik een mengeling van bier, leder en deodorant. Het ruikt mannelijk en heel erg cliché. Ik neem zijn hand en trek hem mee naar het dichtstbijzijnde tafeltje in onze stamkroeg De Raaf.

‘Wat zoek je?’ vraagt hij.

‘Een stuk papier en een pen, dan kunnen we beginnen!’

Fuzzy grinnikt. ‘Hoe komt het toch dat de hoeveelheid rommel die een vrouw in haar handtas steekt, exponentieel stijgt met de grootte van haar tas?’ Hij trekt mijn handtas naar zich toe en kijkt erin. ‘Ongelofelijk! Maritgen, waarom gooi jij sigarettenpeuken in je tas in plaats van op de grond?’

Ik negeer zijn vraag. In mijn tas vind ik enkel een pen. ‘Kom, we beginnen. Zonder papier zal het ook wel lukken. We zullen het onthouden. Exponentieel, een mooi woord. Dat moet al zeker in ons boek komen. Ik heb een idee voor de eerste scène! Een vrouw rijdt met haar wagen in een fontein.’

Fuzzy fronst. ‘Waarom zou een vrouw zoiets doen?’

‘Zomaar, geen reden.’ Ik denk na en neem intussen een flinke slok van het bier. ‘Een vrouw rijdt in een fontein.’

‘Is dat geen misdrijf?’

‘Een misdrijf? Nee, ik denk niet dat in een fontein rijden illegaal is. Het is gewoon een grappig begin. Zie het voor je!’

Fuzzy mompelt: ‘Wat voor een vrouw is ze?’

Ik wuif met mijn hand. ‘Dat doet er niet toe. Het hoeft ook geen vrouw te zijn. Iemand, gewoon iemand rijdt met een voertuig in een fontein. Het mag ook een beek zijn. Maar dat is banaal. En het laatste dat ons boek mag zijn, is banaal.’ Ik zucht. Een boek schrijven is toch niet zo simpel. Het is een kwestie van doorzetten, dus ga ik door. ‘De vrouw zet haar wagen in achterruit om te parkeren. Maar ze heeft de fontein niet gezien en rijdt erin. Geweldig beeld om mee te beginnen, niet? En het regent!’ Ik spring op en stoot met mijn hoofd tegen een laaghangende lampenkap. De lampenkap begint heftig heen en weer te slingeren, alsof ze het helemaal met me

eens is. Verschrikt kijk ik naar Gerda. Ze is gelukkig achterin. De bazin van café De Raaf kan behoorlijk chagrijnig zijn, dat weet iedereen. En ik heb al genoeg chagrijnigheid te slikken gekregen in mijn leven. Gedurende 32 jaar om precies te zijn. Wat zeg ik, ik ben geboren in een vat vol chagrijnigheid.

Fuzzy heeft de lampenkap tot stilstand gebracht. ‘We gaan toch een literaire thriller schrijven?’ vraagt hij terwijl hij in zijn baard krabt. Ik bedenk me dat ik rosse mensen die langzaam grijs worden, mooi vind. Ik zou graag eens in die baard woelen met mijn vingers. Hij lijkt me zo krullerig en zacht. Zijn ogen boren zich opnieuw in de mijne en ik realiseer me dat hij nog op een antwoord wacht.

‘Oh, sorry! Een thriller, zeg je. Ja, dat is goed. Maar niet met bloed. Of moord. Het leven is al akelig genoeg.’

Missy komt binnen. Dex ook. En de kerel die denkt dat er een beer in het toilet zit en daarom maar op de vloer kakt. Ze komen bij ons zitten. De drank vloeit en ons boek verdwijnt naar de achtergrond. Fuzzy houdt afstand en ik weet niet waarom. Maar het maakt niet uit: er is wijn, er is muziek en het is hier warmer dan thuis.

De tijd gaat snel als je plezier maakt: ik zie de zon al opkomen. Ik ontwaak alleen, in wat op het eerste gezicht het Broydenborgpark moet zijn. Ik voel me slecht. Mijn best doen is blijkbaar niet goed genoeg. Ik lach met hun flauwe grapjes, luister naar hun verhalen, betaal de rekening, en toch eindig ik weer alleen.

Ik kan me niet meer herinneren hoe oud ik was toen ik voor het eerst in contact kwam met alcohol. Ik zie een beige kast voor me, eentje met veel krullen en een geschilderde bloem in lila en lichtblauw. De voorkant kon naar beneden worden opengeklapt. Daar werd dan een

fles met geel plakkerig spul uitgehaald, waar ik een lepeltje van kreeg. Het duurde niet lang voor ik zelf had uitgevogeld hoe ik die kast kon openkrijgen en de brede dop van de fles kon draaien. Dan doopte ik mijn vinger in de advocaat. Ik werd er blij van.

Een hoestbui doet mijn maag keren en ik spuw een donkergroene slijmprop uit op de frisse grasscheutjes. Kwestie van wat nog gezond is te besmetten met mijn rottige binnenkant. Wat een nacht. Ik voel maagzuur branden en wil niet meer voelen. Een grasspriet kietelt mijn neus. Ik nies. Dat doet deugd.

Mijn gehaakte tas ligt onder mij. Ik duw me recht, laat een boer en snuif de lucht in van de brave mensen. Het is nog vroeg. Ze zitten nog aan het ontbijt. Klaar om aan de dag te beginnen en te doen wat moet worden gedaan. Dat in tegenstelling tot ons, wij die in onvermogen baden, zoals Fuzzy het uitdrukte toen we aan de tequila zaten. Hij praat zo mooi, mijn rosse ex-collega. Degene met wie ik een boek ga schrijven en een huis ga kopen aan het strand. Wij die in onvermogen baden. Schitterende zin. Uitermate lallend, maar nog steeds in perfect Algemeen Nederlands. Mijn Fuzzyman. Ik ruik zijn geur in mijn haar.

Missy had geen woord gezegd. Ze dronk en rookte een joint, die ze zo nu en dan liet rondgaan. Fuzzy had het lastig gisteren. 'Kijk toch naar ons, we zijn zielig. Vijftigers die zich laveloos drinken. Werkloze losers.' En toen sprak hij die zin uit over ons onvermogen. Erg vrolijk werd ik er niet van, van zijn gezever. Hij denkt verdomme dat ik even oud ben als hij. Hij kan het wel goed uitleggen, als ex-leerkracht Nederlands is hij daar wellicht in gedrild. Ik herhaal binnensmonds de woorden 'laveloos' en 'onvermogen'. Ik had Germaanse talen moe-

ten studeren in plaats van zedenleer. Ik kijk om me heen. Geen levende ziel te bekennen. Ik laat een boer die overgaat in een hoestbui.

Waar zijn ze nu, die twee? Ik ken niet eens hun echte namen. Gedachten razen door mijn hoofd. Ik weet dat ik mezelf aan het dood zuipen ben. Misschien zullen de joints, de coke en wellicht binnenkort heroïne het proces wat versnellen. Toch wil ik leven. Dus ofwel zuip ik me dood, ofwel komt er iemand. Iemand die het weet. De bevrijding zal plaatsvinden in één vingerknip en totaal zijn. Het komt er gewoon op aan vol te houden, verder te stappen, al zijn de blaren gesprongen en de pleisters op. Het meisje met de rode schoenen, dat ben ik. Blijven dansen, blijven dansen. Misschien gebeurt het wel vandaag. Mijn vingers glijden door de grassprietjes. Ik bewonder hun levenskracht. Ik pluk er eentje en houd het voor mijn ogen. ‘Beste spriet, jij die afhankelijk bent van zoveel dingen, om te beginnen zon en water. Arme duts. Je beseft nog niet dat veel voetstappen jouw kopje zullen indrukken.’

Tijd voor actie, maar mijn lijf doet zeer. Ik hoor voetstappen achter me. Een grappig mannetje met een wandelstok houdt halt. Hij mompelt in zichzelf terwijl hij naar me wijst. Ik zwaai geamuseerd terug. Zijn gezicht wordt rood en hij roept: ‘Vuil, vies wijf, maak dat je weg komt!’ Het voelt als een stomp in mijn maag. Met bevende vingers tast ik naar een sigaret, maar ik vind er geen. Tijd om verder te gaan. Even wordt het zwart voor mijn ogen. Misschien zal een wandeling mij goed doen.

Ik zie een grootmoeder met haar kleindochter op me afkomen. Flarden verleden overspoelen me. Ook ik werd grootgebracht tussen oude mensen. De geur van Elnett, de krakende stemmen, het gefluister over ‘wat zullen de

buren wel denken', het gesmak, de knallende winden van opa en zijn verhalen over 'de grooten oorlog'. Het omaatje en ik kruisen elkaar. Ik glimlach. Zij trekt haar kleindochter dichter tegen zich aan en wendt haar blik af. Het is wellicht de stank. Ja, ik stink. Zo is het nu eenmaal. 'Oma bedoelt het niet persoonlijk, Maritgen,' zeg ik in stilte tegen mezelf. Het was geen doelbewuste daad gericht naar mij. Het was een beschermende reflex naar het kind toe. Het is nooit persoonlijk. Niets is persoonlijk. Ook dat je moeder je als baby alleen liet op de tweede verdieping in het appartement op de Jan Van Rijswijklaan moet je niet persoonlijk nemen. Het waren de sixties, met *love* en seks, en wat weet ik nog allemaal. Uitgaan in discotheek Scandals was prangender en boeiender dan zorgen voor een huilende baby. Baby's kunnen zich wel alleen bezighouden. Daar worden ze zelfstandig van. Dat was de redenering van mijn moeder. Ik voel de tranen prikken. Ik blijf me erover verbazen dat ik er nog heb. Dat ik er *fucking* nog ben. Ik slof verder en walg van mezelf, nog meer dan anders. Spijt van hoe het is. Spijt van hoe het was. En toch. Het zou allemaal nog erger kunnen zijn. Fuzzy is al jaren aan de coke. Geld dat dat spul kost, man toch.

Ik heb echt wel een sigaret nodig. Nu! Ik speur in een vuilnisbak en haal er drie peuken uit, die ik één voor één aansteek en oprook. Dat doet goed. Ik ril en heb zin in bier. Misschien moet ik een godsdienst proberen, daar heb ik al dikwijls aan gedacht. Het zou ook wel een grappige wending zijn voor een leerkracht Zedenleer. Maar ik denk niet dat nog één school me wil, dat pad is afgesloten. Dus waarom zou ik er niet meteen radicaal voor gaan? Elke regel volgen, niet meer nadenken. Mijn haar afscheren en in een oranje gewaad 'shanti shanti' zingen.

Ik zag op de Meir eens zo'n groepje extatisch staan zingen. Ze leken zo verdomd gelukkig! Ik voel een stekende pijn in mijn hoofd en tast naar mijn slapen. Het liefst een godsdienst waar het celibaat hoog in het vaandel staat. Ik denk terug aan de laatste van een lange rij. Yves, met zijn mooie witte tanden. Ik had het kunnen weten. Wie heeft nu zulke tanden? Getrouwd en al. Meer dan een snelle wip was ik niet voor hem. Gelukkig waren Fuzzy en Missy er om me van de vloer te schrapen. 'Genoeg vis in de vijver, op naar de volgende,' fluisterde Fuzzy in mijn oor. Zijn wang voelde zo zacht aan.

Ik strompel naar een bankje, zak ineen en snik, uit gewoonte. Door mijn tranen heen zie ik iets gouds schitteren op de grond. Het ziet er prachtig uit. Ik probeer te zien wat het is. Felroze met goud. Is het een juweel? Het lijkt meer op een portefeuille. Ik raap het op en zie dat het een boekje is. De omslag is gewatteerd en prachtig geborduurd. Aan de ene kant staat een bloedmooie Japanse vrouw met een parasol elegant te poseren op een bruggetje. De achterkant is nog opmerkelijker. Een gouden vogel met rode ogen is in ragfijne steekjes geborduurd op een oranje achtergrond met kleine lichtblauwe halve cirkels. De staart van de vogel - is het een pauw? - is paars en donkergroen. Ik hou het boekje eerst dichtbij en dan wat verderaf. Hoe langer ik ernaar kijk, hoe mysterieuzer het beeld wordt. De zon doet het gouden stiksel twinkelen, zoals zij ook diamantjes kan toveren uit een sneeuwtaaijt. Ik heb nog nooit zoiets moois gezien. Wat zou er in het boekje staan? Van wie zou het zijn? Iemand heeft het hier verloren. Ik kijk om me heen, maar zie enkel een stelletje vogels. Ik hou het boekje voor me. Tussen mijn wimpers door zie ik het schitteren en ik hou ervan met heel mijn hart. Het universum stuurt me

een boodschap, dat is duidelijk. Maar welke boodschap? Ik durf het boekje niet te openen. Misschien staat er helemaal niets in. Of nog erger: een boodschappenlijstje. Vier potjes yoghurt, een grijs gesneden brood en een fles melk. Zoals het altijd gaat bij mij. *Close but no cigar*.

Ik laat mijn vingers over het borduursel glijden. Over de kleuren goud, roze, paars en groen. Met het topje van mijn wijsvinger raak ik even de rode ogen van de vogel aan. Hij glimlacht en ik lach terug. Ik leg de vogel tegen mijn wang. Ik ruik een vreemde zoutige geur die ik niet kan thuisbrengen. De ogen van de vogel volgen me. Ik word er rustig van. Ik kijk schichtig om me heen en zie in de verte een paar werkmannen naderen. Ik laat het boekje in mijn handtas glijden, sta op en besluit om naar huis te gaan. Het voelt alsof de ogen van de vogel nog steeds op mij gericht zijn, spottend en liefdevol tegelijk. Achter een boom zie ik een schaduw. Ik stap erop af en zie een Aziatische jongen wegrennen.

Tatsuo, beheerst

Ik sta op om zeven uur en doe mijn ochtendgymnastiek. Mijn kamer grenst aan die van Serrafine. Ze slaapt nog. Door het raam zie ik hoe de bomen verkleuren. Elke dag een beetje meer. Het is niet meer dan een proces van vochthuishouding, waarin chlorofyl, anthocyaan en xanthofyl een rol spelen. Bladeren zijn niet interessant. Ze zijn net als mensen. Ze komen en ze gaan. Ze veranderen en verdwijnen weer. Het enige interessante aan bomen is hun schors. Mijn minst favoriete boom is de plataan. Die ontdoet zich van zijn schors zoals een slang dat van haar vel doet. Waarom zou hij dat doen? Ik realiseer me dat ik de herinnering aan gisteren probeer weg te duwen. De herinnering aan wat in het park is gebeurd toen ik zag dat een vrouw mijn spotboekje vond. Het was uit mijn broekzak gevallen. Ik kan geen logische verklaring vinden voor de erectie, het orgasme en de schaamte die daarop volgden. Ik ben het niet gewend in de war te zijn. Ik neem een douche en vind rust in mijn dagelijkse routine. Dagen dienen eender te zijn. Water laten stromen over mijn lichaam, terwijl de zwaartekracht zowel mijn armen als de druppels naar beneden trekt. De zwaartekracht is niet bedacht door dwaze mensenhoofden. Ik draai de kraan toe en zeep me in. Ik begin bij mijn hoofd, dan volgen mijn nek en schouders, mijn linkerarm recht voor me uitgestrekt. Ik wissel het washandje. Rechterarm recht voor me uitgestrekt, inzepen, linkerschouder, rechterschouder, linkeroksel, rechteroksel. Mijn magere borstkas, de holte waar mijn buik is. De ribben steken uit. Ik kijk naar mijn geslacht, dat er werkloos bij hangt.

Het ding dient om te plassen. Tot gisteren. Was dit wat men lust noemt? Ik duw de vraag weg en was mijn geslacht hardhandiger dan gewoonlijk. In mijn hoofd hoor ik gesprekken van klanten die opscheppen over veroveringen en seksuele uitspattingen. Op zulke momenten zou ik van minachting in hun bord willen spuwen. Ze weten niet dat ik luister naar hun gesprekken, maar alles heb ik gehoord. Linkerdijbeen, rechterdijbeen, linker knie, rechter knie, linker kuit, rechter kuit. Dan verleg ik mijn gewicht naar mijn rechtervoet, waarna ik mijn linkervoet inzeep. Ik blijf in evenwicht. Vervolgens wissel ik, want zo hoort het. Mijn handelingen rustig houden, dan volgen mijn gedachten vanzelf wel. Ik draai de kraan weer open en wacht niet tot het water van koud over lauw naar warm overgaat. Het is een onaangenaam gevoel, maar dat is niet meer dan iets dat komt en gaat. De laatste zeepresten spoelen weg. Ze vormen draaikolken. De wet van de middelpuntvliedende kracht. Prachtig. Ik draai de kraan dicht en wacht. Ik voel hoe de druppels door de zwaartekracht over mijn lichaam naar beneden glijden. Een gevoel van misselijkheid overvalt me. Ik wacht. Wachten is meestal het best. Ik stap uit de douche en neem de handdoek die Serrafine voor mij heeft klaargelegd. Ik begin bij mijn hoofd en haren. Vervolgens mijn nek, linkerarm, rechterarm, linkeroksel, rechteroksel. Ik wrijf mijn borstkas en buik droog en sla mijn penis over. De handdoek is niet gewassen met wasverzachter. Zo moet het. Serrafine houdt van zachte handdoeken die heerlijk geuren naar Soupline met orchideeën. Wat een onzin. Maar mensen geloven dus dat er orchideeën in zitten. Ik grinnik. Mijn handdoeken zijn grijs. Makkelijk te herkennen. Serrafine wast ze apart. Zonder zorgezegde orchideeën. Ik wrijf de rest

van mijn lichaam droog. Rug, linkerdijsbeen, rechterdijsbeen, linkerarm, rechterarm, linkerarm, rechterarm. Het ritueel van de ene voet op de andere herhaalt zich in een traag tempo. Ik train mezelf. Maar dan rilt ik. Ik drapeer de handdoek netjes over het droogrek en wacht tot het rillen ophoudt. Dat doet het vanzelf, het lichaam wil zich opwarmen. Maar het is niet nodig, zoals zoveel dingen die het lichaam wil. Ik adem langzaam in en uit, en kijk uit het raam. De wind doet de takken heen en weer wiegen. Na een paar minuten kleed ik me aan. Witte onderbroek, grijze broek, wit hemd. De ceintuur is van bruin leer. Ik trek de broek zo hoog mogelijk op en gesp de ceintuur dicht in het laatste gaatje. Serrafine lacht me daar geregeld mee uit. 'Broeken moet je niet zo hoog optrekken. Dat ziet er belachelijk uit.' Hoe ik eruitzie, kan me niet schelen. Enkel op die manier weerstaat de broek de zwaartekracht. Een ceintuur is een praktisch ding.

Ik ga op het bed zitten en wrijf met beide handen over mijn knokige knieën. Ik voel de stof. Ik hou van grijs. Grijs is onopvallend en toch overal aanwezig. Misschien is het wel de meest voorkomende kleur op aarde en ver daarbuiten. Mijn broek is effen grijs, maar als je goed kijkt, zie je hele kleine zwarte puntjes. Het heeft iets van een oneindigheid, je zou het bestendig kunnen noemen. Zo is grijs.

Het is nog maar acht uur. Mijn dienst begint pas om elf uur. De vrouw met de haren van vuur sluipt mijn gedachten binnen. Dat wil ik niet. Het moet stil zijn in mijn hoofd. Zonder iets aan Serrafine te zeggen, stap ik naar buiten. De ochtendlucht verfrist mijn nog natte haar. Het was een slapeloze nacht. Serrafine had een

documentaire over Hiroshima gezien. Ze haalde herinneringen op. Ze is erdoor geobsedeerd. Dat komt door haar geboortedag. Ik wilde het niet horen en ging weg, om schors te fotograferen. Zoals nu, het licht is perfect voor beukenschors. Er gaat niets boven de beukenstam. Plots herinner ik me de droom waaruit ik vanochtend opschrok. Mijn vader en de vuurvrouw samen. Ze lachte naar hem en hij wilde haar kussen. Kraaien vlogen boven hun hoofd. Nu lijken ze boven mij te cirkelen, mij weg te lokken, terug naar het park. Met kraaien kun je niets. Ze komen en gaan. Net als de bladeren. Het is geen goed begin van de dag.